

Sygn. akt I UK 21/17

POSTANOWIENIE

Dnia 13 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania A. Spółki z o.o. oraz I.D.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Z.
o podleganie pracowniczym ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 września 2017 r.,
skargi kasacyjnej I. D. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 28 kwietnia 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od A. Spółki z o.o. w R. kwotę**
- 3.600 zł (trzy tysiące sześćset) na rzecz Zakładu Ubezpieczeń**
- Społecznych, Oddział w Z. tytułem zwrotu kosztów postępowania**
- kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2016 r. Sąd Apelacyjny w (...), III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację ubezpieczonej I.D. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. z dnia 28 kwietnia 2015 r., którym oddalono odwołania jej i zainteresowanego płatnika składek A., Spółka z o.o. w R. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Z. z dnia 27 czerwca 2014 r., stwierdzającej niepodleganie przez I.D. obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym - emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu jako pracownicy zatrudnionej od dnia 2 listopada 2010 r.

Skarga kasacyjna ubezpieczonej została oparta „na podstawie naruszenia prawa materialnego, art. 83a ust. 1 i 2 oraz art. 83 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 963 ze zm.)”. Skarżąca zarzuciła także naruszenie art. 22 § 1 k.p. przez przyjęcie, że stosunek prawny łączący ją z płatnikiem składek nie był stosunkiem pracy, podczas gdy pozostawała w stosunku pracy i umówioną pracę wykonywała.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca określiła ją jako oczywiście uzasadnioną, gdyż „Sąd odwoławczy dopuścił się wielu oczywistych uchybień, w związku z czym nie została zrealizowana funkcja rozpoznawcza i kontrolna tegoż Sądu. W niniejszej sprawie doszło do naruszenia wynikającej z art. 2 oraz 67 ust. 1 Konstytucji zasady zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa, bowiem Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał decyzję stwierdzającą, że I.D. nie podlega ubezpieczeniom, pomimo iż wcześniej na podstawie tego samego materiału dowodowego stwierdził, że podlega ona ubezpieczeniu i zapłacił jej należne świadczenia. Decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych została utrzymana w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w G. oraz Sądu Apelacyjnego w (...), w związku z czym doszło do naruszenia praw gwarantowanych obywatelom w Konstytucji”.

Organ rentowy wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a na wypadek jej przyjęcia i rozpoznania – o oddalenie i zasądzenie od skarżącej kosztów zastępstwa prawnego przed Sądem Najwyższym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się na przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania naruszenia prawa widocznego *prima facie*, więc przyjmuje się, że skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań wynika, że przyjęta

podstawa kasacyjna uzasadnia jej uwzględnienie (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.).

Argumenty na rzecz oczywistości skargi, których użyła skarżąca w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie niniejszej skargi kasacyjnej do rozpoznania, utożsamiane z zarzutami ujętymi w podstawach skargi kasacyjnej, nie uzasadniają oceny skargi jako oczywiście uzasadnionej. Skoro sąd orzekający w sprawach ubezpieczeń społecznych może stosować jedynie przepisy Kodeksu postępowania cywilnego, to w sferze zarzutów procesowych skarga kasacyjna musi się opierać na podstawie naruszenia przepisów postępowania cywilnego (art. 398³ § 1 pkt 2 w związku z art. 1 k.p.c.).

Odwołanie się przez skarżącą do bliżej niesprecyzowanych naruszeń zasad postępowania przez Sąd drugiej instancji nie koresponduje z podstawą skargi opartą na zarzutach naruszenia art. 83a ust. 1 i 2 art. 83 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, które nie są przepisami z zakresu postępowania cywilnego ani przepisami prawa materialnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2008 r., I UK 206/07, OSNP 2009 nr 9-10, poz. 125 i z dnia 8 stycznia 2014 r., II UK 242/13, niepubl.). Niewłaściwa kwalifikacja wymienionych przepisów jako zawierających normy prawa materialnego powoduje, że wskazane wady nie mieszczą się w podstawie skargi kasacyjnej ujętej w art. 398³ § 1 pkt 2 w związku z art. 1 k.p.c.

Zważywszy, że Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną tylko w ramach tej podstawy, na której ją oparto i odnosi się tylko do tych przepisów, których naruszenie zarzucono, skarga kasacyjna nie została przyjęta do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 2 pkt 5 i 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).